



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/08-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ľ. S., B., vo veci namietaného porušenia základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006, rozhodnutím Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005, rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2007 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva podnikateľ zaručeného v čl. 35 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006, rozhodnutím Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. (ďalej len „ústredný inšpektorát“) č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005, rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v B. (ďalej len „inšpektorát“) č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že inšpektorát rozhodnutím č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 uložil sťažovateľke pokutu 250 000 Sk za porušenie § 5 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) z dôvodu, že na prevádzke sťažovateľky – filiálka č. 302 v B. – inšpektorát pri kontrole vykonanej 12. decembra 2004 zistil, že sťažovateľka porušila povinnosť, aby pri predaji bol prítomný predavač (dozorujúca osoba) priamo pri ponúkaných pyrotechnických predmetoch, dôsledkom čoho pri predaji spotrebiteľa nemohli byť upozornení na dodržiavanie návodu na použitie a nemohli požiadať o podanie vysvetlenia k použitiu výrobkov, čo bolo v rozpore s § 8 vyhlášky Slovenského banského úradu. č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických predmetoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Proti predmetnému rozhodnutiu inšpektorátu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol ústredný inšpektorát rozhodnutím č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 tak, že jej odvolanie zamietol a rozhodnutie inšpektorátu potvrdil.

Sťažovateľka 26. júla 2005 podala krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti predmetného rozhodnutia ústredného inšpektorátu, pričom žiadala rozhodnutie inšpektorátu i ústredného inšpektorátu zrušiť. Krajský súd rozsudkom č. k. 1 S 215/2005-33 z 23. marca 2006 zrušil rozhodnutie ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005, ako aj

rozhodnutie inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 a vec vrátil ústrednému inšpektorátu na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie ústredný inšpektorát, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sťažovateľke uložil zaplatiť do 15 dní na účet ústredného inšpektorátu pokutu vo výške 100 000 Sk a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Podľa sťažovateľky sťažnosťou dotknuté správne orgány a najvyšší súd nesprávne interpretovali a v rozpore s ústavou aplikovali na daný prípad § 8 ods. 3 vyhlášky, čím mali porušiť čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a základné práva podľa čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„Základné právo spol. B., s. r. o. podnikat' podľa článku 35 ods. 1 Ústavy a právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované podľa článku 46 ods. 1, 2 Ústavy a právo na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 SžoKS 38/2006 zo dňa 19. 06. 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 09. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 1 S 215/05-33 zo dňa 23. 03. 2006, v nadväznosti na rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. č. P/0319/06/04 zo dňa 24. 05. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v B. č. P/0319/06/04 zo dňa 18. 02. 2005.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 SžoKS 38/2006 zo dňa 19. 06. 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. 09. 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. 1 S 215/05-33 zo dňa 23. 03. 2006, rozhodnutie Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. č. P/0319/06/04 zo dňa 24. 05. 2005 a rozhodnutie Inšpektorátu SOI v B. č. P/0319/06/04 zo dňa 18. 02. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy [čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a)], ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľky (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podnikat' zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu i inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. I SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, rozsudkom krajského súdu č. k. I S 215/05-33 z 23. marca 2006, rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005.

1. Podľa názoru ústavného súdu pre rozhodnutie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. I S 215/05-33 z 23. marca 2006, rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu k rozhodnutiu ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutiu inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 na základe žaloby sťažovateľky krajskému súdu o preskúmanie zákonnosti predmetných rozhodnutí, ktorou žiadala predmetné rozhodnutia zrušiť, rozhodol krajský súd

rozsudkom č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006 tak, že zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil ústrednému inšpektorátu na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať rozhodnutie ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutiu inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005. Sťažovateľka sťažnosťou napadla aj rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006, hoci krajský súd jej žalobe vyhovel, a rozhodnutie ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutie inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 zrušil a napriek tomu, že rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006 patrí preskúmať najvyššiemu súdu, ktorý tak i urobil vo veci sp. zn.1 SžoKS 38/2006.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základných práv namietaným rozsudkom krajského súdu č. k. 1 S 215/05-33 z 23. marca 2006, rozhodnutím ústredného inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 24. mája 2005 a rozhodnutím inšpektorátu č. P/0319/06/04 z 18. februára 2005 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie základných práv zaručených v čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 215/2005-33 z 23. marca 2006, je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi

ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípade ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že jej podstatou je aj nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku sp. zn. 1 SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, z odôvodnenia ktorého vyplýva:

«Zo spisov správnych orgánov odvolací súd zistil, že pri predaji pyrotechnických predmetov triedy II nebol v čase kontroly (dňa 22. 12. 2004) pri ponúkaných pyrotechnických predmetoch trvale prítomný zaškolený predavač, ktorý by upozorňoval na dodržiavanie návodu na používanie a na požiadanie podával vysvetlenie, takže predaj bol vykonávaný samoobslužným spôsobom. Pri regáli s pyrotechnickými výrobkami bol v čase kontroly umiestnený písomný oznam pre zákazníkov, z ktorého vyplynulo, že v prípade záujmu o zakúpenie pyrotechnických výrobkov bude zákazníkom poskytnutá rada a oboznámenie ich s výrobkami a návodom zaškolenou osobou.

V čase realizácie kontrolného nákupu (dňa 22. 12. 2004) nebola prítomná žiadna osoba, ktorá by podala informáciu o zaobchádzaní s pyrotechnickými výrobkami a tiež pri pokladni nebola podaná žiadna informácia. Z obsahu inšpekčného záznamu vyplynulo, že síce išlo o opakovanú kontrolu, predchádzajúca kontrola bola dňa 21. 12. 2004 avšak bez zistenia závad, rovnako aj nasledujúca kontrola dňa 30. 12. 2004.

Najvyšší súd SR nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu pokiaľ ide o namietanú nepresnosť alebo nejasnosť zakotvených pojmov a z toho plynúcu jeho interpretáciu a aplikáciu ustanovenia § 8 vyhl. č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch.

V danom prípade krajský súd dospel k záveru, že text tohto ustanovenia nie je možné jednoznačne vyložiť pre prípad predaja pyrotechnických výrobkov samoobslužnou formou predaja, nakoľko z ustanovenia § 8 vyhlášky nevyplýva jednoznačne povinnosť predavača pri predaji pyrotechnických výrobkov ústne upozorniť kupujúceho na dodržanie návodu.

Podľa názoru krajského súdu sa žalobca mohol oprávnenne domnievať, že povinnosť upozorniť kupujúceho na dodržanie návodu na používanie si v danom prípade splnil tým, že pri predaji pyrotechnických výrobkov umiestnil v regáli oddelenia pyrotechniky leták s upozornením pre kupujúcich, aby dodržiavali návod na použitie a zároveň písomne upozornil kupujúcich, že v prípade záujmu o bližšie informácie, vysvetlenie zákazník dostane.

Podľa názoru krajského súdu, z vyhlášky č. 531/1991 Zb. jednoznačne nevyplýva spôsob a forma, akým má upozorniť predavač kupujúceho na dodržanie návodu na používanie, povinnosti predávajúceho v tejto súvislosti zákonodarca neupravil jednoznačne a presne tak, aby neprichádzal do úvahy ich rôznych výklad.

Nepresnosť vo vyhláške zakotvených pojmov samotných alebo nejasností ich možného výkladu, podľa názoru krajského súdu nemôžu ísť na ujmu predávajúceho. Napokon krajský súd konštatoval, že uložené záväzné pokyny docielili nápravu nezákonného stavu, keď žalobca na jeho základe zabezpečil pri predaji pyrotechniky prítomnosť pracovníka s odbornou spôsobilosťou.

Vyhláška o pyrotechnických výrobkoch bola prijatá Slovenským banským úradom ako všeobecne záväzný právny predpis za účelom upravenia podrobností o pyrotechnických výrobkoch.

V predmetnom prípade je definícia pojmu „predavač“ pre potreby tejto vyhlášky, obsiahnutá v § 8 ods. 2 vyhlášky. Z kontextu tohto ustanovenia vyplýva, že to môže byť len fyzická osoba, pretože len takáto osoba môže absolvovať školenia, resp. spĺňať kvalifikačné predpoklady. Právnická osoba tieto podmienky môže spĺňať len nepriamo – prostredníctvom zodpovedných zamestnancov – fyzických osôb.

Pokiaľ ide o ustanovenie § 8 vyhlášky je zrejmé, že jeho zmyslom je zabezpečiť, aby predmety, ktoré si vyžadujú zvláštne zaobchádzanie, a takým pyrotechnické výrobky nepochybne sú, boli predávané pod odborným dohľadom, ktorý za súčasných podmienok vývoja vedy a techniky vie zabezpečiť kontrola zo strany zamestnancov – predavačov, ktorí prešli špeciálnym školením. Len takýto zamestnanec, ak je osobne prítomný, vie náležite poučiť a upozorniť spotrebiteľa tak, ako to vyžaduje vyhláška pri predaji pyrotechnických výrobkov II triedy a predmetov T1.

Iba týmto spôsobom môže predávajúci zabezpečiť splnenie všeobecnej povinnosti týkajúcej sa bezpečnosti predaja výrobkov, ktorá pre neho vyplýva z ustanovenia § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a v tomto kontexte aj z ustanovenia § 9 ods. 3 vyhlášky.

Tento nedostatok nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné odstrániť písomnou informáciou nachádzajúcou sa pri voľne uloženom pyrotechnickom tovare, na koho sa spotrebiteľia majú v prípade potreby obrátiť, ako tomu bolo pri kontrole dňa 22. 12. 2004.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uloženie sankcie bolo dôvodné, nakoľko § 8 ods. 3 vyhlášky sa vzťahuje aj na samoobslužný predaj.

Je na zodpovednosti predávajúceho, akým spôsobom fyzickú prítomnosť „predavačov“ v zmysle § 8 ods. 2 vyhlášky pri regáloch s pyrotechnickými výrobkami zabezpečí.

Avšak pokiaľ žalovaný uložil pokutu vo výške 250.000,- Sk, odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. zväzil výšku uloženej pokuty v súvislosti so zisteniami vyplývajúcimi z inšpekčného záznamu o kontrole zo dňa 22. 12. 2004, z ktorého vyplýva, že v čase vykonania kontrolného nákupu sa uskutočňoval predaj pyrotechnických predmetov samoobslužným spôsobom a pri ponúkaných predmetoch nebol trvale prítomný predavač s kvalifikáciou, ktorý by podával informácie o pyrotechnických predmetoch. Z inšpekčného záznamu však vyplýva, že v prevádzke sa nachádzalo písomné upozornenie na dodržiavanie návodu na použitie a manipuláciu s pyrotechnickými predmetmi.

Ukladanie sankcií má význam tak represívny, ako aj preventívny. Preventívny význam postihu nespočíva iba v účinkoch vo vzťahu k žalobcovi. Postih za správny delikt musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iné právnické osoby, ktoré sú nositeľmi rovnakých zákonných povinností. Takýto účinok však môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu včas a vecne správne vyvodený. Ak ide o finančný postih, nemôže byť neprimerane mierny vo vzťahu k závažnosti protiprávneho konania a jeho následkom, nevyhnutne teda musí v sebe obsahovať aj represívnu zložku.

Moderačné oprávnenie súdu, t. j. možnosť upustiť od potrestania, alebo znížiť výšku uloženej sankcie je dôvodné len vtedy, ak ide o postih za správny delikt zrejme neprimeraný. Využitie moderačného oprávnenia súdu v zmysle § 250j ods. 5 O.s.p. vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak správny súd môže rozhodnúť o upustení od potrestania alebo znížení sankcie na základe skutkového stavu, ktorý zistili správne orgány, prípadne na základe dokazovania, ktoré vykonal súd. Nemôže ísť však o doplnenie dokazovania v zásadnom smere.

Odvolačí súd na základe vyššie uvedeného a berúc do úvahy, že kontrola dodržiavania predpisov, ktoré sú prijaté za účelom eliminácie rizika poškodenia zdravia a majetku spotrebiteľov, je opodstatnená, tak isto aj prísne sankcie v prípade ich porušenia, dospel v predmetnej veci k záveru, že pokuta vo výške 100.000,- Sk je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu (pričom bolo potrebné prihliadnuť najmä na skutočnosť, že sa nejednalo o opakované porušenie zákona zo strany žalobcu) primeraná tak z hľadiska represívneho ako aj preventívneho.

S ohľadom na hore uvedené odvolací súd uplatnil pri rozhodovaní zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. s poukazom na § 250i ods. 2 O.s.p..»

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad najvyššieho súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Z jeho rozhodnutia vyplýva, že v odôvodnení svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o zmene rozsudku krajského súdu, jeho rozsudok obsahuje výklad dotknutých právnych noriem, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd pri rozhodovaní uplatnil zásadu plnej jurisdikcie a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 Občianskeho

súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 250j ods. 5 OSP s poukazom na § 250i ods. 2 OSP.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že k tomuto nemôže dôjsť postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým tento uplatní svoju právomoc spôsobom, ktorý zákon umožňuje. O takýto postup išlo aj v danej veci v prípade najvyššieho súdu, ktorý zákonom zverenú právomoc preskúmať rozhodnutie krajského súdu a rozhodnúť v danom prípade o jeho zmene uplatnil spôsobom upraveným príslušným hmotnoprávnym a procesnoprávnym predpisom.

Sťažovateľka namietala aj porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. I SžoKS 38/2006 z 19. júna 2007, ktorým bol zmenený rozsudok krajského súdu tak, že v časti výroku o výške sankcie uložil sťažovateľke pokutu v sume 100 000 Sk. Sťažovateľka poukazuje na to, že okrem prístupu k súdu sa v čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, t. j. právo na spravodlivý proces.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo

bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces chráneného v čl. 46 ods. 1 ústavy je právo domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu). Právo na prístup k súdu v podstate upravuje aj čl. 46 ods. 2 ústavy, a to ako *lex specialis* (k čl. 46 ods. 1 ústavy) pre prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, ak by podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, ak by najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka po splnení zákonných podmienok mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a najvyšší súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s predstavami sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2008